

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.00, og da starter vi med indenrigsministeren.

Mødet udsat kl. 11.57

Mødet genoptaget kl. 13.00

Forhandlingen genoptoges.

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Jeg vil gerne starte min besvarelse med et par ord til hr. Ivar Hansens indlæg. Venstres gruppeformand sagde: Denne debat handler ikke om en anstændig og ordentlig behandling af de bosniske krigsflygtninge; det har slet ikke noget med dét at gøre.

Jeg vil godt sige helt stilfærdigt, at en sådan udtalelse vidner om en meget, meget lang afstand til de mennesker, det drejer sig om. Det vidner simpelt hen om, at man ikke kan have siddet stille og roligt og diskuteret hverdagen med nogle bosniske krigsflygtninge. Man kan ganske enkelt ikke have sat sig ordentligt ind i, hvad det er for en situation, de pågældende mennesker lever i.

Derfor vil jeg godt beskrive, hvad der skete i tirsdags. Da det blev almindeligt kendt, at Venstre havde taget initiativet til at samle underskrifter imod bosnierlovens vedtagelse, gik der en ny chokbølge igennem asylcentre overalt i landet. Vi fik rapporter ind til Indenrigsministeriet om, at folk simpelt hen totalt mistede deres orienteringssans, for de vidste jo, at det danske samfund havde tænkt sig at leve op til de forpligtelser, som vi har påtaget os, og de løfter, som vi stillede i udsigt, da vi for to år siden lavede en bosnierlov, der lagde en overgrænse på to år fra starten på asylsagsbehandlingerne.

Men ikke nok med det: Jeg fik senere på aftenen beretninger om, hvordan folk stod i kø ved telefonbokse, og var der ikke plads nok inde på asylcentre, stod man nede på gaden og ringede fortvivlet rundt for at høre: Hvad er det nu, der sker? Er man nu på vej til at fjerne den virkelighed, som nu endelig begynder at tage en lille smule form omkring os? Det var det spørgsmål, som mange bosniere stillede sig i tirsdags. Når man er krigsflygtning i et fremmed land og ikke rigtig kender nogen menne-

sker, ikke rigtig kender det danske system, skal der i virkeligheden ret meget til, ret stor fortvivlelse og usikkerhed og frygt til, før man går ned i en telefonboks, får hjælp til at slå ministeren for området op i telefonbogen og ringer og spørger: Hvad er det, der sker for os nu? Det var den chokbølge, der gik igennem 18.000 sårbare mennesker her i tirsdags.

Når jeg godt vil tage det udgangspunkt, er det, fordi jeg i hvert fald godt kan undre mig over, at man for at score en lille, hurtig politisk gevinst – et eller andet, som måske nok kan have en meget kortvarig positiv effekt i form af en befolkningsrespons, for at score den lille, men jeg understreger helt kortsigtede gevinst – beslutter sig for alligevel at sætte hele dette cirkus i gang. For alle har jo vidst, at loven bliver vedtaget under alle omstændigheder; det var alene et spørgsmål, om det skulle være i dag, eller om det blev efter nytår.

Og for at få den lille, kortsigtede gevinst julen over finder man den allermost sårbare gruppe, der overhovedet findes i Danmark. Man tager det, som jeg vil kalde de allermost flossede nerver, der kan opdrives her i landet, og dem rister man så over en sagte ild endnu en måned med alt, hvad det nu engang fører med sig af utryghed, ulykke og i det hele taget med en virkning, som ikke er befordrende for det, som V og K i hvert fald siger de gerne vil, nemlig hjælpe de bosniske krigsflygtninge.

Jeg vil godt sige dette her til hr. Ivar Hansen, for der er en afgrund til forskel mellem det, der blev sagt her fra talerstolen om, at det ikke var det, det handlede om, og så den virkelighed, som nogle af os, der er tæt på problemerne, kender: medarbejderne rundt omkring i asylcentre, pårørende, venner, lærere, arbejdsgivere – for sådan nogle er der jo også, mennesker, der har taget folk fra det tidligere Jugoslavien i praktikordninger eller i følordninger. Det, de kan beskrive, er den chokbølge, man startede i tirsdags.

Så kan man sige: Nå ja, men det er jo kun en udsættelse, der varer i en måneds tid. Jamen så godt kender de pågældende altså ikke det danske politiske system. De kunne bare se, at der var noget, der var ravsuskende galt, som unddrog sig almindelig logik – og jeg vil i forhold til det forhandlingsforløb, vi har været igennem her i Folketinget, også godt sige: noget, der undrager sig en ganske almindelig, god politisk samarbejdsform.

Så vil jeg vende mig til fru Birthe Rønn Horn-